

Denne betydelige Stigning er en naturlig Følge af vor Handelsflaades Udvidelse i disse Aar og vil særlig ved Dampskibsflaadens store Udvikling blive betydelig forøget. Imidlertid har denne stigende Konsulatafgift bevirket, at Staten har formaaet at dække sine Udgifter til Konsulatvæsenet næsten udelukkende med Skibenes Afgift, og skønt den Ordning, Loven af 14de April 1893 indførte, indtil videre kræver stedse større Midler for at kunne gennemføres, taler Sandsynligheden for, at vor Skibsfart med den Stigning i Tonnagen, der har fundet Sted i de sidste Aar, vil komme til at yde et saa stort aarligt Beløb i Konsulatafgift til Statskassen, at den faktisk helt eller i langt overvejende Grad kommer til at betale Udgifterne ved Konsulatvæsenet. Men naar man har for Øje, at denne Institutions Hensigt efter Loven af 1893 uimodsagt er at tjene Næringslivet i Almindelighed, ikke særlig Skibsfarten, saa er det klart, at Konsulatafgiften i sin nuværende Form ikke er et Vederlag, Skibsfarten yder for modtagne Tjenester, men er en direkte Skat, der er paalagt Sønæringen. Spørgsmaalet bliver derfor ikke længere, om den Konsulatafgift, Skibsfarten betaler, er et passende Vederlag for den Brug, Skibsfarten gør af Konsulerne, men Spørgsmaalet bliver, om der er Grund for Staten til at opretholde en direkte paa Sønæringen hvilende Skat.

Ved Undersøgelsen af dette Spørgsmaal bør det først fremhæves, at Skibsfarten hører til de Næringsveje, der ikke ere i Stand til at overføre de direkte Skatter, der hvile paa den, til Forbrugerne. Medens for Eksempel de højere Afgifter, der opkræves i en Havn af Skibene, eller de Afgifter, der kræves i et Lands Havne i Form af Fyrafgift eller lign., helt eller delvis af Rederierne gennem højere Fragter til den paagældende Havn eller det paagældende Lands Havne kunne paabyrdes Producenterne eller Forbrugerne, er dette ikke Tilfældet med Statsskatter, fordi disse ramme vedkommende Stats Rederier uden at ramme de konkurrerende Staters Rederier. Ved at paalægge Skibsfarten saadanne Skatter, giver man derfor dens udenlandske Konkurrenter en Begunstigelse i Konkurrencen paa Verdensmarkedet. Det maa derfor siges, at et Land hæmmer sin Skibsfart i sin Udvikling ved at paalægge den direkte Skatter. Men der turde dog tillige være særlige Grunde, der tale for, at Staten ikke paalægger Skibsfarten direkte Skatter. Der er ingen Næringsvej, der i det Omfang som Skibsfarten konkurrerer paa det internationale Marked; dens Opgaver vil være at føre Kapitalen ud paa dette Marked og her at gøre den frugtbringende. Skibsfartens overvejende Virksomhed er altsaa at tjene Penge i Udlandet, der derefter komme Landets Borgere til Gode, og denne dens Virksomhed giver Beskæftigelse til et stort Antal Mennesker. Det er derfor fra Skibsfartens Side fuldt berettiget at sige: Vor Opgave er at gøre de Kapitaler, der ere betroede os, frugtbringende ved at arbejde med dem paa Verdensmarkedet; vi forlange da af Staten, at den med Hensyn til de Afgifter, den kræver af os, skal tage Hensyn til de tilsvarende Afgifter, der ere paalagte vore Konkurrenter, og at den skal sørge for, at vore Afgifter ikke ere større end disses. Spørgsmaalet bør ikke være, om Skibsfarten formaaer at bære disse Afgifter eller ikke, men det bør være, om man har anlagt den eneste rette Maalestok for at paaligne dem, nemlig om de stille vore Skibe i udenrigsk Fart lige med de konkurrerende Nationers. Det er klart, at saafremt Staten anlægger denne Maalestok for Paaligningen af Skatter paa Skibsfarten, maa Konsulatafgiften nødvendigvis bortfalde eller i hvert Fald reduceres meget betydeligt, thi vore vigtigste udenlandske Konkurrenter, særlig England, svare en langt lavere Konsulatafgift end den, der er paalagt vore Skibe.

Det er ved forskellige Lejligheder blevet indvendt mod Skibsfartens Bestræbelser for at blive fritaget for Konsulatafgiften, at Skibsfarten i de senere Aar er blevet særlig begunstiget med Hensyn til Skattelettelser. Dette er imidlertid kun sket i meget ringe Grad. Den vigtigste af de saaledes fremdragne Lettelser bestaar i Skibsafgiftens Ophævelse, men dennes Ophævelse er for det langt overvejende Antal danske Skibe uden Betydning, fordi det er en Foranstaltning, der rammer alle Skibe, der anløbe danske Havne; derfor blev Fragterne paa danske Havne, da Skibsafgiften blev ophævet, tvungne ned med et Beløb, der svarede til Skibsafgiftens Størrelse. Denne Foranstaltning kommer derfor Producenterne og Forbrugerne til Gode, men det er ganske uberettiget i den at se en Vinding for den danske Skibsfart. Og det vil let ses, at de ovenfor nævnte Reforme, hvor kærkomne de end vare, ikke have saa store Virkninger, at de kunne bringe vor udenrigske Skibsfart virkelig omfattende Lettelser. De Reforme, vor Skibsfart mest har ønsket og stærkest har paakaldt — Ophævelse af Told paa Skibe og Skibsbygningsmaterialier og Ophævelse af Konsulatafgiften —